

Οἱ Φαρζεὰς ἐτήρησαν τὴν σκιάδα τοῦ Λαβράνης, ὡς ἰδίαν αὐτῶν κατοικίαν.

Ἡ μαρκησία δὲν κατώκησε μόνη εἰς τὸν νέον αὐτὸν πύργον.

Ἀντήλλαξε τὸ ὄνομα αὐτῆς πρὸς τὸ τοῦ Τρεμόρ, ὅπερ προώριστα νὰ φέρῃ ἄλλοτε.

Ἡ ἀνταλλαγὴ αὕτη ἔλαβε χώραν πολλὸν χρόνον μετὰ τὸ δρᾶμα τοῦ ξενῶνος τοῦ «Ἀετοῦ».

Ὁ Ρωμαῖος καταληφθεὶς ὑπὸ βαθείας μελαγχολίας περιεφέρετο περὶ τὸν κῆπον καὶ συνεχῶς συνήντα τὴν Σολάνζην, ἥς ἡ ἀνάρρωσις διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Καὶ περιεπάτουν ὁμοῦ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, χωρὶς ν' ἀναφέρωσί τι περὶ τῶν παρελθόντων ἐρωτῶν των.

Κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1873, ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ ἀπῆντησεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ μεγάλου δρομίσκου, τοῦ ἄγοντος πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ Σολάνζη ἦτο ὠχρά.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ἐβάδιζε σιωπηλὸς πλησίον αὐτῆς.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὰς χεῖρας ἀμφοτέρων καὶ τὰς ἤνωσεν.

Τὸ παιδίον ἔπαιζε δύο βήματα μακρὰν αὐτῶν.

— Ἐγὼ θὰ ἦμαι ὁ πατὴρ αὐτοῦ, εἶπεν.

Καὶ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του, διότι οἱ Σουβραὶ οὐδέποτε ἀθετοῦσι τὸν λόγον αὐτῶν.

Ὁ υἱὸς τοῦ Ὀλιβιέρου δὲ Τανναὶ κατέστη γλυκὺς, σοβαρὸς καὶ ἀγαθός.

Ὁ καλλίτερος αὐτοῦ παιδαγωγὸς εἶναι ὁ κόμης, ὅστις οὐδέποτε τὸν ἐγκαταλείπει.

Ταξιδεύουσιν ὁμοῦ συνεχῶς.

Τὸ τελευταῖον ἔτος ἐπέστρεφον ἀπὸ τινὰ ἐκδρομὴν ἐξ Ἑλβετίας διὰ τοῦ Ζέξ καὶ τοῦ στενοῦ τῆς Φωσίλης.

Εἰς τὸν ξενῶνα τῶν Σερβῶ, πλησίον τῶν στηλῶν, τῶν ἐγεγερθεῖσάν ἀντὶ τάφου τῷ μαρκησίῳ καὶ τῇ Βάνδα, τὸ παιδίον, νεανίας σχεδὸν ἥδη καταστάς, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ κηδεμόνος του λέλων:

— Διατί δὲν μ' ὁμιλεῖς ποτὲ περὶ τοῦ πατρός μου;

— Δὲν εἶναι καιρὸς! Ἀργότερα θὰ μάθῃς τὰ πάντα. Σεβάσθητι τὴν μνήμην του καὶ δέου ἐνίοτε ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ ἐντιμὸς Σερβὸς καὶ ὁ γλυκὺς Ἰωσήφ, ζῶσι διὰ τὸν εἰσοδημάτων των, ὡς ἄσπιοι, ὁ εἰς τὴν γενέθλιον αὐτοῦ γῆν, ὁ δ' ἕτερος εἰς Βενετιάν, ἥτις θὰ καυχᾶται ὅτι τὸν παρήγαγεν!

Ὁ βαρὼνος Μονταμβέρ συνεφιλιώθη μετὰ τῆς συζύγου του, τρομάξας διὰ τὴν καταστροφὴν, ἥς τὰς ἀφορμὰς ἐμάντευσε.

Κατέστησαν πρότυπον συζύγων.

Ἡ δεσποινὶς Φελισίς εἶναι πρόεδρος πάσης εὐεργετικῆς Ἐταιρείας, ἐν τινὶ πόλει τῆς κεντρικῆς Γαλλίας, ἐνθα καθιστᾶ ἔτι εὐδαίμονα τὸν Ἐπαρχον, ἐν ἁκρᾷ μυστικότητι, καὶ τοὶ ἀποσυρθεῖσαι τῶν ἐργασιῶν, ἀφοῦ ἐπλούτισεν.

Εἰς τὸ Σεβὰν καὶ τὸ Σουβραὶ, οὐδεὶς εἶναι δυστυχής, ἐκτὸς τοῦ κόμητος, ὁστις ἀφιέρωσε τῇ Ἑλένῃ τοῦ λατρεῖαν τρυφερὰν καὶ θρησκευτικὴν.

Ὁ Βρισέ, μετὰ τὸν πόλεμον, παρητήθη τῆς φιλοδοξίας του καὶ ἐπώλησε τὸ κατὰστημά του, ἐξασκεῖ δὲ ἥδη τὴν μαγειρικὴν τέχνην του παρὰ τῷ φίλῳ αὐτοῦ Τρεμόρ. Ὁ μέγας του ἔρωτος, ἡ Ρόζα, κατασταθεῖσα σύζυγός του, εἶνε πάντοτε θαλαμηπόλος, ἀλλὰ τῆς Σολάνζης ἥδη, ἥτις δὲν ἐγκαταλείπει σχεδὸν ποτὲ τὸ Σεβὰν.

Ἡ Ἀμώνη εἶναι ὡς ὁ κύων ἀφοσιωμένη εἰς τοὺς ἀρχαίους προστάτας τῆς, οὐς λατρεῖ, ὡς τοὺς λατρεύουσι πάντες οἱ περὶ τὸν πύργον καὶ εἰς πέντε λευγῶν ἔτι ἀπόστασιν.

Ἡ Καταλίνα καὶ ὁ Φαρζεὰς, οἵτινες τότε μόνον ἀνέκτησαν τὴν ἀρχαίαν ἀγάπην των πρὸς τὴν θυγατέραν αὐτῶν ὅτε ἐνυμφεύθη τὸν Τρεμόρ, γηρασκουσιν ἡσυχῶς.

Ἡ λίμνη τοῦ Σεβὰν, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὁποίας ἡδῶς κατοπτρίζεται ὁ ἥλιος, ὑποστηρικθεῖσα ἐκ νέου διὰ μεγαλοπρεποῦς περιτειχίσματος, ὑπέρκειται μεγαλοπρεπῆς τῆς κατοικίας τῶν οἰκογενειῶν, ὧν ἡ ζωὴ, μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀναστάτῳσιν, κατέστη τόσῳ ἡρεμῶς, ὡς καὶ ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς κατὰ τὰς θερινὰς νύκτας.

*Κ.

ΤΕΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΔΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Τέλος]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐπιστολὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ἡ ἱστορία τῆς Πεπίτας καὶ τοῦ Λουδοβίκου ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ ἐνταῦθα. Ὁ ἐπίλογος οὗτος εἶνε ἐκ ὧς περισσού. Ἀλλ' ὁ κύριος Ἐφημέριος τὸν εἶχε συμπεριλάβει ἐν τῇ δεσμίδι, καὶ ἀφοῦ δὲν τὸν δημοσιεύομεν ὁλόκληρον, ἃς δημοσιεύσωμεν τοῦλάχιστον μέρος, ἡ δεῖγμά τι αὐτοῦ.

Εἰς οὐδένα θὰ μείνῃ βεβαιῶς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος καὶ ἡ Πεπίτα, νυμφευθέντες ἐξ ἔρωτος ἀκαταμαχῆτου, σχεδὸν ὁμήλικες, αὐτὴ μὲν ὠραία, ἐκεῖνος δὲ χαρίεις καὶ εὐρωστος, καὶ ἀμφότεροι πλήρεις ἀγαθότητος καὶ εὐλικρινείας, ἔζησαν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, γεύόμενοι τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς εἰρήνης, καθ' ὅσον ἐπιτρέπεται νὰ ἀπολαύσῃ τις αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὅποιον γενικῶς θεωρεῖται παρὰ τοῦ κόσμου ὡς συνήθης συνέπεια τῶν τοιούτων διηγήσεων, θέλει μεταβληθῇ εἰς βεβαιότητα ὅταν ἀναγνώσῃ τις τὸν παρόντα ἐπίλογον.

Πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὁ ἐπίλογος οὗτος δίδει καὶ μερικὰς πληροφορίας ἐπὶ τινῶν δευτερευόντων προσώπων, ἀναφαινομένων ἐν τῇ διηγῇ ταύτῃ, καὶ ὧν ἡ τύχη δυνατὸν νὰ ἐκινήσῃ πως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.

Συνίσταται δὲ ὁ ἐπίλογος ἐκ φακέλλου ἐπιστολῶν διευθυνομένων παρὰ τοῦ δὸν Πέτρου δὲ Βάργας πρὸς τὸν ἀδελφόν του, τὸν κύριον Ἐφημέριον, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ του καὶ ἐπέκεινα, ἐπὶ τέσσαρα ἔτη κατόπιν.

Παραλείποντες τὰς ἡμερομηνίας, καὶ ἀκολουθοῦντες μόνον χρονολογικὴν τινὰ τάξιν, θέλωμεν μεταφέρει ἐνταῦθα ὀλίγα τινὰ καὶ βραχέα ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν τούτων, χωρὶς νὰ ἐπιφέρωμεν οὐδεμίαν ἐπ' αὐτῶν κρίσιν.

* *

Ὁ Λουδοβίκος τρέφει τὴν ζωηροτέραν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, ἀνευ τῶν συνεργειῶν τῆς ὁποίας δὲν ἤθελε ἀποκτήσει τὴν Πεπίταν. Ἀλλ' ἡ γυνὴ αὕτη, συνένοχος ἐν τῷ μοναδικῷ ἀμαρτήματι εἰς ὅπερ αὐτὴ τε καὶ ἡ Πεπίτα ὑπέπεσαν, καὶ τόσον οἰκεία παρὰ τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ καὶ τόσον καλῶς γνωρίζουσα τὰ πάντα, δὲν ἠδύνατο, ἢ νὰ ἐμπλέκῃ αὐτοὺς εἰς δύσκολον θέσιν. Ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῆς ὁ Λουδοβίκος, εὐεργετῶν συνάμα αὐτήν, τὴν παρεκάλεσε νὰ συζήσῃ ἐκ νέου μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, τοῦ ὁποίου τὴν καθημερινὴν κραυγὰν καὶ μέθην δὲν ἠδύνατο αὕτη νὰ ὑπομένῃ. Ὁ υἱὸς τοῦ μαστρο-Κενθία ὑπεσχέθη νὰ μὴ μεθύσῃ σχεδὸν ποτὲ εἰς τὸ μέλλον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε καὶ νὰ εἴπῃ τὸ ποιεῖ αὐτὸ καθαρὸν καὶ ἀπόλυτον. Ἐμπιστευθεῖσα μόλα ταῦτα εἰς τὴν ἡμιπόσχουσιν ταύτην ἡ Ἀντωνία, συνήψεσε νὰ ἐπανεέλθῃ ὑπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην. Ἀπαξ συνευθέντων τῶν δύο τούτων συζύγων, ὁ Λουδοβίκος ἐθεώρησε κατὰλληλον τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον πρὸς θεραπείαν τῆς μέθης τοῦ υἱοῦ τοῦ μαστρο-Κενθία, διότι ἀκούσας διαβεβαιούμενον ὡς ἀληθὲς τὸ ὅτι ὁ ζαχαροπλάστης ἀποστρέφεται τὰ γλυκύσματα, συνήγαγεν ἐκ τούτου ὅτι καὶ οἱ οἰνοπῶλαι πρέπει νὰ μισῶσι τὸν οἶνον καὶ τὴν ρακίην, καὶ διὰ τοῦτο ἀπέστειλε τὴν Ἀντωνίαν μετὰ τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ἐνθα τοῖς ἔδρυσεν δι' ἐξόδων του μεγαλοπρεπὲς οἰνοπωλεῖον. Ἀμφότεροι ζῶσιν ἐκεῖ εὐχарιστημένοι. Προσεῖλκυσαν τὴν ἐμπιστοσύνην πολλῶν ἐμπόρων, καὶ ἴσως καὶ θὰ πλουτίσωσιν. Ἐκεῖνος μεθ' ἑνὸς ἀκόμῃ ἐνίοτε, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία, ἡ ὁποία εἶνε ρωμαλεότερα αὐτοῦ, συνεθίζει κάποτε κάποτε, νὰ τὸν καταχειρίρῃ καὶ ὅπως τὸν διορθώσῃ εἰ δυνατὸν ἐντελῶς.

* *

Ὁ Κουρρέτος ἐπιθυμῶν νὰ μιμηθῇ τὸν ἐξ ἀδελφόν του, τὸν ὅποιον καθ' ἑκάστην

ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θαυμάζει, καὶ παρατηρῶν καὶ ζηλεύων τὴν οἰκογενεακὴν εὐτυχίαν τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Πεπίτας, ἐζήτησε σύζυγον παντὶ σθένει, καὶ ἐνυμφεύθη τὴν κόρην πλουσίου τινος ἐκ τῶν ἐνταῦθα γεωργῶν, εὖρωστον καὶ δροσεράν, ἐρυθράν ὡς τὴν μήκωνα, καὶ ὑπισχνουμένην νὰ ὑπερβάλῃ ὡς πρὸς τὸν ὄγκον καὶ τὸ βάρος τὴν πενθεράν της κυρίαν Κασίλδαν.

Ὁ κόμης Χεναθαάρ, μετὰ πεντάμηνον νοσηλείαν, ἐθεραπεύθη τέλος τοῦ τραύματός του, καὶ καθὼς διαδίδουσιν, ἀπηλλάγη κατὰ τὸ πλεῖστον τῶν παλαιῶν ἀνοησιῶν του. Ἐπλήρωσε πρό τινος εἰς τὴν Πεπίταν τὸ ἥμισυ τοῦ χρέους του, καὶ ἐζήτησε προθεσμίαν ὅπως πληρώσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον.

Ἐσχομεν μεγίστην τινὰ δυσἀρέσκειαν, καὶ τοὶ οὐδὲν ἄπρόοπτον. Ὁ πατὴρ Ἐπίτροπος, ὑποκύψας ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας, μετέστη εἰς βελτιοναζὴν. Ἡ Πεπίτα εὐρίσκετο παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς κλίνης του μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, καὶ τῷ ἔκλεισε τὸ ἡμιανοικτὸν στόμα διὰ τῶν ὠραίων χειρῶν της. Ὁ γέρον Ἐπίτροπος ἀπέθανε τὸν θάνατον τοῦ μακαρίου δούλου τοῦ Θεοῦ. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἐφάνετο εὐτυχὴς μᾶλλον μετὰ βασις εἰς γαληνιώτερας χώρας. Ἡ Πεπίτα ἐν τούτοις, καὶ ὅλοι ἡμεῖς, τὸν ἐκλαύσαμεν μετ' ἀληθῶν δακρύων. Δὲν ἀφῆκε πλεῖονα τῶν πέντε ἢ ἑξ ταλλήρων, καὶ τὰ ἐπιπλά του, διότι πᾶν ὅ,τι ἐκέρδιζε τὸ ἐμοίραζεν εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἀποθανόντος αὐτοῦ, οἱ πτωχοὶ τοῦ χωρίου θὰ ἀπέμενον ἀπορφανισμένοι, ἐὰν ἡ Πεπίτα δὲν ἔζη.

Ὅλοι ἐν τῷ χωρίῳ ἔκλαυσαν πολὺ διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐπιτρόπου καὶ δὲν λείπουν οἱ θεωροῦντες αὐτὸν ὡς ἅγιον, καὶ ἄξιον νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου, ἀποδίδοντες καὶ θαύματα εἰς αὐτόν. Ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τι περὶ τούτων. Ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι ἦτο ἐξαίρετος ἄνθρωπος, καὶ βεβαίως θὰ ἀπέπτη κατ' εὐθεῖαν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐνθα θέλει ἰκετεύει ὑπὲρ ἡμῶν. Καὶ ὅμως ἡ ταπεινοφροσύνη του καὶ ὁ φόβος του πρὸς τὸν Θεὸν ἦσαν τοιοῦτοι, ὥστε καὶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ θανάτου του, ὠμίλει περὶ ἀμνηστῶν, ὡς ἂν εἶχε τοιαῦτα, καὶ παρεκάλει ἡμᾶς νὰ ζητήσωμεν τὴν συγχώρησιν αὐτῶν, ἰκετεύοντες ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀγιωτάτην παρθένον.

Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Λουδοβίκου ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν ὁ παραδειγματικὸς οὗτος βίος καὶ ὁ θάνατος ἀνθρώπου, ἀπλοῦ καὶ ἀπαιδεύτου, ἀλλ' ἔχοντος θέλησιν ὑγιᾶ, πίστιν βαθεῖαν,

καὶ φιланθρωπίαν ζωηροτάτην. Ὁ Λουδοβίκος συγκρίνει ἑαυτὸν πρὸς τὸν Ἐπίτροπον, καὶ λέγει ὅτι αἰσθάνεται ἑαυτὸν τεταπεινωμένον. Τοῦτο ἐγέννησε πικράν τινὰ μελαγχολίαν εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλ' ἡ εὐφυὴς Πεπίτα, διασκεδάζει αὐτὸν διὰ τῶν μειδιαμάτων καὶ θωπειῶν της.

Τὸ πᾶν εὐδαιμονεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ὁ Λουδοβίκος καὶ ἐγὼ ἔχομεν τὰς καλλιτέρας ἀμπέλους τῆς Ἰσπανίας, ἐξαιρουμένων τῶν τοῦ Ξερέ. Ἡ ἐσοδεία τοῦ ἐλαίου ὑπῆρξεν ἀφθονωτάτη ἐφέτος. Δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς ἑαυτοὺς οἰανδήποτε πολυτέλειαν, καὶ συμβουλεύω τὸν Λουδοβίκον καὶ τὴν Πεπίταν νὰ κάμωσι καὶ ὠραῖον ταξεῖδιον ἀνὰ τὴν Γερμανίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, μόλις γεννήσῃ ἡ Πεπίτα καὶ ἀναλάβῃ ἐκ τοῦ τοκετοῦ. Οἱ μικροὶ μου δύνανται νὰ ἐξοδεύσωσιν ἀνεκδοιάστως χιλιάδας τινὰς ταλλήρων κατὰ τὴν περιοδείαν των ταύτην, καὶ νὰ φέρωσιν ἐκεῖθεν διάφορα καλὰ βιβλία, ἐπιπλά καὶ καλλιτεχνήματα ὅπως κοσμήσωσι τὴν κατοικίαν των.

Ἀνεβάλαμεν ἐπὶ δύο ἐβδομάδας τὴν βάπτισιν τοῦ μικροῦ διὰ νὰ συμπέσῃ μετὰ τῆς πρώτης ἐπετείου τοῦ γάμου των. Τὸ μικρὸν εἶνε ἡσυχώτατον, ὠραῖον καὶ εὖρωστον. Ἡμῖν ἐγὼ ὁ ἀνάδοχος, καὶ τῷ ἐδώκαμεν τὸ ὄνομά μου. Τώρα προσπαθῶ νὰ μάθω τὸν μικρὸν Πετράκην νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ λέγῃ «εὐχαριστῶ».

Ὅπως τὰ πάντα ἀποβῶσιν εὐτυχῇ εἰς τὸ ἐρωτευμένον τοῦτο ζεῦγος, ἐμάθομεν ἐξ ἐπιστολῶν τινων προερχομένων ἐξ Ἀβάνας, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς Πεπίτας, οὐτινος ἡ φαυλοβιότης ἐφοβούμεθα μὴ προσάψῃ αἷσχος εἰς τὴν οἰκογένειαν, ἀρχίζει ἤδη σχεδὸν ἡ καὶ καθ' ὅλοκληρίαν νὰ τιμᾷ καὶ νὰ ἀναδεικνύῃ αὐτήν, γενόμενος ἄνθρωπος. Κατὰ τὸν μακρὸν χρόνον καθ' ὃν οὐδὲν ἐγνωρίζομεν περὶ αὐτοῦ, ἐπωφελέθη καλῶς τῶν περιστάσεων, καὶ ἡ τύχη τὸ νῦν ὥρμησε. Διωρίσθη ἐκ νέου εἰς τὰ τελεωνεῖα, ἀνεμίχθη κατόπιν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν μαύρων, ἐχρεωκόπησε μετὰ ταῦτα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον διὰ τινὰς ἐμπόρους εἶνε ὅπως ἐν καλὸν κλάδευμα διὰ τὰ δένδρα, ἅτινα ἀναλαμβάνουσι κατόπιν καὶ ἀναθάλλουσι μετὰ πλείονος σφρίγγους, καὶ τώρα εὐρίσκεται εἰς τοσαύτην εὐχάριστον θέσιν, ὥστε ἀπεφάσισε καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν μετὰ τὸν τίτλον μαρκησίου ἢ δουκός. Ἡ Πεπίτα φοβεῖται καὶ σκανδαλίζεται διὰ τὴν ἀπρόοπτον ταύτην εὐτυχίαν, ἀλλ' ἐγὼ τῇ λέγω νὰ μὴ εἶνε ἀνόητος. Ἐὰν ὁ ἀδελφὸς της εἶνε, ἢ ἔπρεπε νὰ ὀπωδήποτε νὰ εἶνε πάντοτε ἢ πανοῦργος, δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ συνο-

δεύηται τοῦλάχιστον ὑπὸ ἀγαθοῦ τινος ἀστέρος;

Τοιοιτοτρόπως ἡδυνάμεθα νὰ ἐξακολουθήσωμεν παραθέτοντες ἐπιστολάς, ἐὰν δὲν ἐφοβούμεθα μὴ ἐπιβαρύνωμεν τὸν ἀναγνώστην. Θὰ τελειώσωμεν λοιπόν, ἀντιγράφοντες ἐνταῦθα μέρος τι ἐκ μιᾶς τῶν τελευταίων ἐπιστολῶν.

Τὰ τέκνα μου ἐπανήλθον ἐκ τοῦ ταξιδίου των ὑγειέστατα, καὶ μετὰ τὸν Πετράκην, πολὺ φιλοτάραχον καὶ χαριέντα.

Ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ Πεπίτα ἐπανέρχονται ἀποφασισμένοι νὰ μὴ ἐξέλθωσι πλέον ποτὲ τοῦ χωρίου, καὶ ἂν ἀκόμη ζήσωσιν ὅσον καὶ ὁ Φιλῆμων καὶ ἡ Βαυκίς. Ἡ ἀγάπη των εἶνε περισσοτέρα παρὰ ποτέ.

Ἐφεραν ὠραῖα ἐπιπλά, πολλὰ βιβλία, εἰκόνας τινὰς, καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀθύρματα κομψότατα, τὰ ὁποῖα ἠγόρασαν κατὰ τὴν περιοδείαν των, καὶ ἰδίως ἐκ Παρισίων, Βιέννης, Φλωρεντίας καὶ Ρώμης.

Ὅπως δὲ ἡ ἀγάπη, ἣν ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἡ τρυφερότης καὶ ἡ ἐγκάρδιος στοργή, μεθ' ὧν συμπεριφέρονται καὶ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ἐπιδρῶσιν ἐνεργητικῶς ἐνταῦθα ἐπὶ τῶν ἡθῶν, τοιοιτοτρόπως καὶ ἡ κομψότης καὶ ἡ καλαίσθησις, μεθ' ὧν κοσμοῦσι νῦν τὴν οἰκίαν των, θὰ συντελέσωσι πολὺ εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἐξωτερικῆς φιλοκαλίας καὶ χάριτος.

Ὁ λαὸς τῆς Μαδρίτης συνειθίζει νὰ λέγῃ, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἐπαρχιωταὶ εἴμεθα βλάκες καὶ ἄξεστοι, ἀλλὰ μένουσιν ἐκεῖ καὶ δὲν λαμβάνουσι τὸν κόπον νὰ ἔλθωσι μέχρ' ἡμῶν καὶ νὰ μᾶς ἐξευγενίσωσι. Τοῦναντίον μάλιστα, ἐὰν εἶνε κανεὶς εἰς τὰ χωρία, ὁ ὁποῖος νὰ ἀξίζῃ ὀλίγον, ἢ τοῦλάχιστον νὰ νομίζῃ ὅτι ἀξίζει κάτι τι, φεύγει ἐὰν δύναται, καὶ ἀφίνει ἐγκαταλειμμένους τὰς παιδιὰς καὶ τὰς κοινότητας τῶν ἐπαρχιῶν.

Ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ Πεπίτα ἀκολουθοῦσι τὴν ἐναντίαν γνώμην, καὶ ἐγὼ τοὺς ἐπαινῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς.

Τὰ πάντα προσπαθοῦσι νὰ βελτιώσωσι καὶ νὰ καλλύνωσιν, ὅπως καταστήσωσι τὸ ἀποχωρητήριόν των τοῦτο ἐπίγειον παράδεισον.

Μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι αἱ περὶ τῆς ὑλικῆς εὐμαρείας φροντίδες τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς Πεπίτας ἐψύχρανον, ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον, τὸ θρησκευτικὸν αὐτῶν αἶσθημα. Ἡ εὐλάβειά των αὐξάνεται καὶ ἐκάστην, καὶ πᾶσαν εὐχαρίστησιν ἢ τέρψιν, ἣς ἀπολαύουσιν, ἢ τὴν ὁποίαν δύνανται νὰ προξενήσωσιν εἰς τοὺς ὁμοίους των, θεωροῦσιν ὡς νέαν εὐεργεσίαν τοῦ οὐρανοῦ, δι' ἣν θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὑποχρέους νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν εὐγνωμοσύνην των. Ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ τέρψις αὐτῇ δὲν θὰ ὑπῆρχον, δὲν θὰ

εἶχον οὐδεμίαν ἀξίαν, οὐδὲ ἐκτίμησιν, οὐδ' ὑπόστασιν τινὰ παρ' αὐτοῖς, ἐὰν δὲ ἐγεννῶντο ὑπὸ τῆς εὐλαθείας καὶ τῆς βλαθείας πίστεως πρὸς τὰ θεῖα.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν λησμονεῖ ποτέ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς παρουσίας εὐτυχίας του, τὴν ταπεινώσιν τοῦ ἰδεώδους, ὅπερ εἶχεν ὀνειροπολήσει. Ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς θεωρεῖ χυδαίαν καὶ ἐγωϊστικὴν καὶ πεζὴν τὴν παροῦσαν ζωὴν του, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ζωὴν τῶν θυσίων, πρὸς τὸν πνευματικὸν βίον, δι' ὃν ἐνόμιζεν ὅτι ἐκλήθη κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του. Ἀλλ' ἡ Πεπίτα συντελεῖ μετὰ φροντίδος· εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῶν μελαγχολικῶν τούτων σκέψεων, καὶ τότε κατανοεῖ καὶ ἐπιβεβαιοῖ ὁ Λουδοβίκος, ὅτι ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ δουλεύῃ τῷ Θεῷ ἐν οἰκὸν καὶ κατὰ τὰς ἐκτετατάς τε θέσιν καὶ ἐν εὐρίσκειται, καὶ συγχωρεῖ τὴν ζωὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, αἵτινες πληροῦσι τὴν καρδίαν του, μετὰ τοῦ ἐπιγίου τούτου καὶ ἀφθάρτου ἔρωτος. Ἀλλ' εἰς ταῦτα πάντα ἀποδίδει ὁ Λουδοβίκος οἶονε τινα θεῖαν ἀρχήν, ἀνευ τῆς ὁποίας, οὔτε οἱ ἀστέρες, οἱ κοσμοῦντες τὸν οὐρανόν, οὔτε τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ, οἱ ἐξωραϊζόντες τοὺς λειμῶνας, οὔτε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πεπίτας, οὔτε ἡ ἀθωότης καὶ ἡ καλλονὴ τοῦ μικροῦ τοῦ Πέτρου, ἤθελον ἐνέχει τι τὸ θελκτικὸν δι' αὐτόν. Ὁ ὑψηλότερος κόσμος, ὁλόκληρος ἡ γιγάντιος αὕτη τοῦ σύμπαντος μηχανή, ἀνευ τοῦ προνοητικοῦ αὐτῆς Θεοῦ, θὰ τῷ ἐφάνετο μεγαλοπρεπὴς μὲν, ἀλλ' ἄτακτος, ἀνευ κάλλους, καὶ ἀνευ σκοποῦ τινος. Καθ' ὅσον δ' ἀπορᾷ τὸν ταπεινότερον κόσμον, ὅπως συνειθίζει ν' ἀποκαλῇ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπίσης καὶ αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε. Καὶ τοῦτο, οὐχὶ διότι ὁ Θεὸς τῷ ἐπιτάσσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ διότι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἀξιαγάπητον αὐτοῦ, στηρίζονται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις οὐ μόνον ἔπλασε τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξηγένησε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, καθιστῶν αὐτὸ ζῶντα καὶ τὸν Ἁγίου Πνεύματος, συγκοινωνῶν μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς Μεταλήψεως, καὶ ἀνυψῶν αὐτὸ μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ συνενοῖ μετ' αὐτοῦ τὸν ἀπλάστον Λόγον του. Διὰ τὰς αἰτίας ταύτας, καὶ δι' ἄλλας εἰσέτι, ἃς δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἐξηγήσω ἐντὺθα, ὁ Λουδοβίκος παρηγορεῖται, διότι δὲν ἔγινε μεταφυσικός, δραματικός καὶ ἀποστολικὸς ἀνὴρ, καὶ ἀποβάλλει τὴν γενναίωφροναν ἐκείνην ζηλοτυπίαν, ἣν τῷ ἐνέπνευσεν ὁ γέρον Ἐπίτροπος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Πεπίτα ἐξκολοῦντο μετὰ μεγίστης χριστιανικῆς εὐλαθείας προσφέροντες εὐχριστίας εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὴν εὐτυχίαν ἣς ἀπολαύουσι, καὶ μὴ θεωροῦντες ὡς βλάσιν ἢ αἴτιον τῆς εὐτυχίας τῶν ταύτης ἄλλο τι, εἰμὴ αὐτὸν τὸν Θεόν.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν τέκνων μου ὑπάρχουσι λοιπὸν δωμάτια τινὰ ὁμοιάζοντα

πρὸς πολῦτιμα καθολικὰ ἐκκλησίδια, ἡ εὐσεβὴ ἐντεκνήρια· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἀμφοτέρω ἐνέχουσιν τι τὸ εἰδωλοκρατικόν...

Ὁ κῆπος τῆς Πεπίτας μετεβλήθη εἰς τερπνότερον ἀνθοκήπιον μετὰ τὰς χρυσομηλέας του, τὰς ἰνδοσυκῆς του, αἵτινες αὐξάνουσιν ἐδῶ ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ μετὰ τὸ ὥραϊον, καὶ τοὶ μικροὶ θερμοκήπιόν του, πλήρεις σπανίων φυτῶν.

Ἡ σκιά, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐφάγομεν τὰ χαμαικέρασα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ δεύτερον εἶδον ἀλλήλους καὶ συνωμίλησαν ἡ Πεπίτα καὶ ὁ Λουδοβίκος, μετεβλήθη εἰς εὐαερον ἐξοχικὴν ἔπαυλιν, μετὰ στοᾶς καὶ περιτυλίου ἐκ λευκοῦ μαρμαρίου. Εἰς τὰ ἔνδον ὑπάρχει ὠραία αἴθουσα μετ' ἀναπαυτικῶτάων ἐπιπλῶν. Δύο ὠραῖαι ζωγραφίαι κοσμοῦσιν αὐτήν· ἡ μὲν μίξις παριστᾷ τὴν ψυχὴν, ἀποκαλύπτουσιν καὶ θαυμάζουσιν ἐν ἐκστάσει ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας τὸν Ἐρωτα κοιμώμενον ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἡ δὲ ἐτέρα τὴν Χλόην, ὅταν φυγᾷ τις τέτληξ, ἐμπεσὼν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς, καὶ νομιζῶν ἑαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ ὑπὸ τὴν τόσῳ τερπνὴν ἐκείνην σκιά, ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ, ἐνῷ ὁ Δάφνης προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἐκεῖθεν. Ὁμοίωμα τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων, τεχνικώτατα ἐξεργασμένον, ἐκ μαρμαρίου τῆς Καρραίας, κατέχει τὴν καλλιτέραν θέσιν, καὶ οἶονε προϊστάται, τῆς αἰθούσης. Ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου δ' αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἐγκεχαρᾶγμένοι, χρυσοῖς γράμμασιν, στίχοι τινὲς τοῦ Λουκρητίου.

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

Ρωστικὸν διήγημα.

Οἱ κάτοικοι τῆς Πετροπόλεως ἦσαν ἅπαντες βεβουλισμένοι εἰς ἐκπληξιν μαθόντες τὸν μυστηριώδη θάνατον τῆς νεαρᾶς πριγκίπισσας Εἰρήνης Πολεσκίν.

Ἡ κυρίαρχος αὕτη τοῦ συρμού, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὠραιότητος, ἀπέθνησκεν ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν.

Ἡ Εἰρήνη Πολεσκίν εἶχε πλείστους θαυμαστάς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ φίλους· ἡ ἀγέρωχος αὐτῆς φύσις, ὁ μελαγχολικὸς αὐτῆς χαρακτήρ, ἀπέτρεπον τοῦτο· καὶ ὅμως ἦν ἡγεμονικῶς ὠραία μετὰ τοῦ ἐκ λείων μελάνων τριχῶν διαδήματος αὐτῆς καὶ τῶν μεγάλων τῆς μελαγχολικῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἀνέδιδον ἐνίοτε λάμψεις περὰ δόξους, ἀνατιμνῆσκουσιν τὰς ἀστράπας θερμῆς ἐσπέρας.

Ἡ μεγάλη αὐτῆς περιουσία τῇ ἐπέτρεπε πάσας τὰς ἰδιοτροπίας.

Εἰκοσάετις ἐνυμφεύθη πρίγκιπα τῆς βασιλευούσης οἰκογενείας, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐγεννᾶτο ἄρρεν τέκνον, ἵνα ἀνυψῶσιν εἰς τὸ

κατακόρυφον τὴν τὴν αὐτῶν εὐδαιμονίαν.

Πρωτὴν τινὰ, τῇ ἐπιούσῃ μεγάλου χρόνου, ἡ πριγκίπισσα Εἰρήνη εὐρέθη νεκρὴν πεπνιγμένην.

Ἦν ἔτι ἐνδεδυμένη ἐν ἐορτασίμῳ περιβολῇ, ἡ δὲ κλοπὴ δὲν ἦτο βεβαίως ἐλατήριον τοῦ ἐγκλήματος, διότι ἔφερε εἰσέτι τοὺς δίκην ἀστέρων ἀδάμαντας καὶ σμαράγδους αὐτῆς, οἵτινες ὁμοιάζοντο ροδοχρῶ αἵματι πληγῆς ἀνευρέτου.

Ἡ κεφαλὴ τῆς ἦν περιτετυλιγμένη πλειστάκις διὰ τῆς καλύπτρας αὐτῆς τοῦ χοροῦ καὶ διὰ μεγίστου καλύμματος ἐκ κούρου, ἐκ πυκνῆς καὶ βαρείας μὴλωτῆς λευκῆς ἄρκτου.

Ἡ πριγκίπισσα εὐρέθη οὕτω ἐπὶ τῇ κλίνῃ τῆς.

Ἀφῆρσαν τὴν καλύπτραν καὶ τὸ καλύμμα τοῦ ἐκκούρου καὶ εὗρον αὐτὴν λίαν ὠχρὰν καὶ ψυχρὰν, τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲ ἔκαστος κεκλεισμένους, τοὺς χαρακτῆρας ἡρέμους, ὡς εἰ ἐκοιμᾶτο.

Ὁ δολοφόνος ἦτο λίαν ἐπιτήδειος, διότι οὐδὲν σημεῖον βίας παρετηρεῖτο ἐν τῇ πλουσίᾳ αἰθούσῃ.

Αἱ λυχνίαι ἔκαιον εἰσέτι, καὶ τὰ ἄνθη τοῦ χοροῦ ἀνέπεμπον τὸ ὕστατον αὐτῶν ἄρωμα.

Τὰ πολυτελῆ παραπετάσματα, τὸ μόλις ἐσβεσμένον στίλβωμα τῶν κοσμημάτων ἀπαξα, τέλος, ἡ πολυτέλεια ἐκείνη προσέθετεν ὠραιότητα εἰς τὴν εὐειδῆ νεκρὰν.

Ἐβεβαιώθησαν ὅτι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν καλῶς κεκλεισμένα.

Ἐξήτασαν τὰς θαλαμηπόλους.

Οὐδεὶς ἐγένετο θόρυβος.

Ὁ πρίγκιψ Πολεσκίν, ὅστις ἐθήρευσεν ὅλους, ἐκτὸν λεύγας μακρὰν μετὰ τοὺς Τζάρους, ἐπανῆλθεν ἐν σπουδῇ.

Ἡ ἀστυνομία ἐτέθη ἐπὶ ποδός, οἱ μάστορες πεπεισμένοι ὑπ' ἀλλήλους αὐτῆς ἐμετακολέτησαν λεπτομερῶς τὰ τοῦ βίου τῆς Εἰρήνης, ἀναζητοῦντες ἐκδίκησιν ἔραστοῦ ὁ ζηλοτυπίαν γυναικὸς ἐν τῷ δραματικῷ ἐκείνῳ θανάτῳ.

Ἡ κηδεία τῆς πριγκίπισσας ἐγένετο λαμπροτάτη.

Αἰθουσαί τινες ἔμειναν κεκλεισμέναι, ἐκαστὸς σημεῖον πένθους, εἰτα ἀπαγωγὴ νεαρᾶς Μετίνος ἀριστοκράτιδος ὑπὸ τινος ἀξιωματικοῦ, ἀπησχόλησε τὰ πνεύματα πάντων τῶν καὶ ὁ θάνατος τῆς Εἰρήνης ἐλησμοποιεμένη, ὡς λησμονοῦνται πάντα τὰ τοῦ Μετίνου κόσμου συμβάντα, ὅσον τερπνὰ ἢ τραγικὰ γινᾶ εἶνε ταῦτα.

Ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους, ἀλλ' ἡ πηλὴ ἀνάμνησις τῆς ὠραίας πριγκίπισσας Πολεσκίν δὲν ἐξηλείφθη τῆς μνήμης μου· γὰρ καὶ μετενόουν, διότι δὲν ἐξήγησα νὰ ἀνακαλύψω τὸ μυστήριον τοῦ ἀλλοκότου αὐτῆς θανάτου.

Ἄκων, κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, εὐρισκόμενος μετὰ τινων Ρώσων, ἐν συμποσίῳ φιλικῷ οὐδαμῶς ἡδυνήθην νὰ ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀναφέρω περὶ τῆς πριγκίπισσας Εἰρήνης. Πάντες ἐν μίᾳ φωνῇ ἐπήρσαν τὴν πρῶτον τὸ τυπὸν αὐτῆς καλλονήν.